

ikke er tilstede. Den var virkelig ganske overflødig fra den ærede Ordførers Side, thi den Overenskomst, han talte om, blev sluttet i den ærede Ordførers Nærværelse inde i Udvalget. Som den ærede Ordfører meget godt veed, men som han maatte ikke erindre, havde jeg oprindelig stillet et Forslag, eller i alt Fald først tænkt paa og strax sluttet mig til den Tanke, helst ikke at have nogen pensionsberettiget Embedsmand, men en større Gage, ligesom det ærede Medlem fra Nørresundby i det første Møde, uden at der i saa Henseende var nogen som helst Afstale, havde sluttet sig til min Tanke om Bankerne. En anden Sag er det, at vi under det forfattede Arbejde søgte at underordne vore Ansøkelser om mindre vigtige Punkter, for dog muligt at opnaa Enighed. Da den ikke opnaaedes i Udvalget om § 11, saa tiltraadte jeg det ærede Medlems Forslag til § 1. Den Overenskomst er saa aaben og loyal, at enhver Spydhed i saa Henseende synes mig malplaceret. Jeg har allerede omtalt det ene Punkt af mit Emne—Eller. Det første Punkt, at Sparekasserne efter Ministerens og Ordførers Mening ikke vilde indlade sig paa Bankvirksomhed, har jeg nemlig gennemgaaet i mit Svar til den høitærede Minister. Til det andet Punkt, at de ukontrollerede Banker, hvis Mindretallets Forslag ikke vedtages, dog ville formaa at trekke Sparekassemedlemmerne til sig, svarede den ærede Ordfører: Lad dem gjøre det; vi kunne kun sige til Folk: I skulle tage Over iagt for Bankerne; I kunne sætte Overs Penge ind i Sparekasserne. Hvis Publikum imidlertid skulde faae det ene Smæk efter det andet af en af disse Banker, fordi de ikke ere under Kontrol, og saa sætte sine Penge overstyr, saa vil det neppe takke den ærede Ordfører for hans Spøg; det hjælper det da ikke, at den ærede Ordfører siger: vi have flaaet Plakater op paa Bankerne og sagt, at der skulle I ikke gaa hen. Den ærede Ordfører tager sig det for let. Jeg siger: Hvad skulle vi saa med denne Lov? Vi kunne jo saa ligesaa godt lade Folk gjøre, som de ville. Men vi give jo netop Loven, fordi Folk ikke ere nøieregnende, fordi de ikke undersøge, om der kan være store Kalamiteter at frygte, fordi særlig Lyndeklassen gaar efter ukyndige Raad og Bini og ofte Fordomme. Det nytter ikke, at vi raade dem ved denne Lov til at sætte deres Penge ind i visse Institutter, selv om vi sige, at de bør ikke sætte dem ind i andre, thi disse Folk læse ikke Loven, men de sætte deres Penge ind, hvor de mene, at de kunne være bedst tjente dermed, og miste de Pengene, er det en daarlig Trøst for dem, at den ærede Ordfører kan sige: Jeg har min Samvittighed fri, jeg har raadet dem detsaa. Den lille Spøg, der laa i Sammenligningen mellem god Vin og kulørt Sprit, passer ikke. Nei, Ordføreren skulde have sagt: I Butiken er der en god og en giftig Vin, men der staaer Intet udenpaa, saa

kan det ikke nytte, naar Publikum kommer, og skal vælge, at man i denne Lov har sagt: Tag Over iagt, I kunne let blive narrede, naar I vælge den forkerste. Man maa i det enkelte Tilfælde kunne sige, hvad de skulle tage sig iagt for. Dernæst yttrede den ærede Ordfører sig om Konkurrencen. Han forstod ikke, hvad jeg mente med, at man ved denne Lov vilde stræbe at udelukke en sund og nyttig Konkurrence, da jo Bankerne for Fremtiden kunne konkurrere saa meget, de lystte. Men da jeg har talt om, at man vilde bevirke, at Bankerne for Fremtiden ikke skabte en Konkurrence for Sparekasserne, og det er jo det, den ærede Ordfører vil forhindre ved sit Forslag, saa har den ærede Ordfører slet ikke talt om det, jeg har talt om. Jeg skal senere komme til at omtale, hvorfor jeg tror, at de solide Banker ikke drive Renten utilbørlig op, men at det derimod er de usolide Banker, hvilke man vil begunstige her, der gjøre dette. Der er imidlertid een Omstændighed, som jeg indrømmer er afgjørende og da jeg har den imod mig, saa maa jeg betragte Slaget som tabt, det er nemlig Gaabet om gennem en saadan Bestemmelse at udelukke Bankerne og derved at fremkalde en lavere Rentefod (Modsigelse). So, jeg veed meget vel, hvilken Betydning dette har. Jeg vil her kun bemærke, at Konkurrencen mellem solide Banker og Sparekasser ikke er af den Natur, at de solide Banker gennemgaaende ville drive Renten op, thi man kan jo ikke regne, at vi for nogen Tid siden have levet i en Periode, hvor der var meget Usolidt tilstede. De solide Banker kunne ikke give Mere i Rente end Sparekasserne, hvad vi jo ogsaa kunne se her i Kjøbenhavn. Her er der kun een Bank, som giver 4 pCt., medens der er en stor Mængde Sparekasser udenfor Kjøbenhavn, som give 4 pCt., og denne een Bank sætter sine Midler ind i andre Banker til 3½ pCt., hvilket jo viser, at denne Forretning ikke egner sig for Banken. Dersom der skulde være Tale om, at Bankerne noget Sted skulde kunne ødelægge Sparekasserne ved at anspænde deres Kræfter til det Yderste, saa maatte det jo være her i Kjøbenhavn. Af Banker, som have Sparekassesejerskab, findes der her i Kjøbenhavn Landmandsbanken og — jeg husker ikke, hvad den anden Bank hedder (En Stemme: Arbejderbanken). Na, altsaa Landmandsbanken og Arbejderbanken. Landmandsbanken, som er den væsentligste af dem, har aldrig givet en højere Sparekasserente end 3½ pCt. Jeg tror saaledes ikke, at man behøver at frygte for Konkurrence med de solide Banker, naar der er Tale om at drive Rentefoden op, men jeg skal dog med det Samme dvæle en lille Smule ved det Strejftog, som den ærede Ordfører tillod sig ind paa de særlige Landeieendomsinteressers Omraade. Naar man vil se paa Forholdet i det Store og ikke blot se hen til, hvad der generer lige i Die-